

1.

Riou Szigetek, Franciaország, Marseille-től délre, 2004. április 7-én.

Egy francia tengerész-kutatócsoport vezetője nyilatkozik a helyi újság riporterének:

- Ma lezártuk a 4 éve, Marseille partjainál megtalált repülőroncs tüzetes vizsgálatát. Bizonyítást nyert, hogy Antoine de Sainti-Exupéry lezuhanant gépe volt. A roncsra nincs semmiféle fegyver okozta találat nyoma. Ezért nem tartjuk érvényesnek Horst Rippert és Robert Heichele hitlerista veteránok állítását, miszerint ők lőtték volna le az író repülőgépét. Az Exupéry-rejtély aktája továbbra is nyitott. Kérjük nyilatkozatunk online továbbítását a médiákhoz.

Kirill-palota bálterme – Saint Briac, Bretagne-félsziget, 1928 karácsonyán (76 évvel a lezuhant gép megtalálása előtt)

- Szabad felkérnem estélyi táncra Melitta asszony?

December 25-i bál forgatagában nyúlánk, 28 éves férfi lép e szavakkal az estadó arisztokrata hölgy elé.

- Köszönöm a felkérést, kedves Tonio! – mosolyodik el a díszruhás úrnő. – Viktorija Fjodorovna Romanova orosz nagyhercegné vagyok, a Melitta utónevem. Máltán születtem, 1876-ban. Nos, orosz tánc jön éppen, gyorsan lehet ropnia.
- Látom a briaci zenészek az orosz emigránst tisztelik Romanovában – jegyzi meg derűsen Tonio – zongoráznak, csellóznak, balalajkáznak a tiszteletére.
- Valóban. Nagyon figyelmesek... Maga tényleg pilóta? Milyen érzés repülőgéppel szárnyalni a magasban?
- Csodálatos. Főként éjszaka. Fentről letekintve még ez a tornyos-kupolás palota is parányi. Persze a levegőégbe emelkedni nem veszélytelen vállalkozás. .. Hercegné! Itt Saint-Briac-ben biztonságban van?
- Egy Romanov sehol sincs biztonságban.
- Férjura megvédelmezi.
- Kirill Vlagyimirovics kiküldetéseket teljesít. A férjem Oroszhon címzetes cárja, ő és én kezdetben pártoltuk a bolsevikokat, de az Ipatyev-ház pincéjében történtek óta emigrációba kényszerültünk. A férjura igazságtisztelő, ámde minden háború első áldozata az igazság. Jelenleg Kijev, Kherzon és Polock vidékén utazgat, a bolsevikok által Ukrajnának mondott területen, melynek lakóit soha nem látott éhínség tizedeli. Ez a Holodomor. Belegondolni is borzalmas, mi lehet még ebből.
- Nincs könnyű sorsuk. Mivel tölti itt az idejét?
- Összejöveleket szervezek. Jézus Krisztus születésnapját évenként itt ünnepeljük meg. Lányaim: Marija és Kira Kirillovna házasságát egyengetem. Felügyelem egyetlen fiam magántanítását. Eltökélt szándékom, hogy Vlagyimir Kirillovics Romanov lehessen az orosz trón jövőbeli cárevicse.

Tonio elmereng a hallottakon. – Milyen lehet ez a Vlagyimir? – Tekintete körbejár az asztalsorokon. Hallja a katona- és tengerésztisztek – közöttük megannyi be- és kivándorló zsbongó beszédét, meghatja a párjukkal forgó hófehér ruhás kisasszonyok önfeledt kacagása. Kialszik a lámpafény, elhalkul a zene. A párok – Joyeux Noel-t mondvá koccintanak. A hercegné a barátságos férfire néz.

- Hazakísér?
- Máshol lakik? – csodálkozik a pilóta.
- A palota Marta nővéremé, aki a román királynő. Az ortodox templom mögötti kioszkban élek a kisfiammal. Induljunk, mert elállt a hóesés.
- Elkísérem Hercegné!

Rövid gyaloglás után Melitta Romanova egy kertes ház ablakára mutat.

- Nézze csak, ott lakom. Az erkélyemen karácsonyi gyertya ég... Lám Vlagyimir már szalad is elébünk. A nevelőnője vigyázott rá.
- Már vártalak anya – kiáltja a ködmönös, sálas hercegfi. – Ki ez a fiatalúr?
- Antoine de Saint-Exupéry repülőtiszt. Egyszerűbben Tonio vagy Juby.

A bemutatott szemtől-szembe áll a látni kívánt gyermekkel. A sötétes bretagne-i utcaszélen a gyertyafény most kettejükre vetülve világít.

- Őszintén megvallva még nem láttam ilyen elegáns, jóvágású kislegényt. Aranyszőke haj, kék szem, hamisítatlan hercegi tekintet. Lerajzolhatlak, fiam?
- Igen. Anyám bólintott, hogy megengedi.
- Hűha, csak egy papírszalvétám van. Azért a vonásaidat rá tudom pingálni... Köszönöm a türelmed, készen is vagyok.

Romanova La Valetta és fia integetve búcsúzik a francia fiatalembertől. Bezárul a hercegi ház kapuja. A repülőtiszt még magában suttogja: - Bonne Année utolsó Romanov-ház, au revoir Kis Herceg!

2.

A lyoni születésű (1900.07.29) Tonio akvitán ősoktól származott, Antoine Marie Jean – Baptiste Roger de Saint-Exupéry volt a teljes neve. Gyermekként Ambérien-en-Bugey-ban látott először „vasmadarakat” le és felszállni. Tizenévesen a tengerészet érdekelte, végül élethivatását a XX. század legnagyobb emberi találmányához kapcsolta. Huszonévesen íróként is ismert lett, „Postajárat Délről”, az „Éjszakai repülés”, életének további két évtizedében „Az ember földje” s a „Citadella” című könyveivel. 1920 és 1940 között berepülte a fél világot, hol biplánnal, hol monoplánnal; 1943 06.25-től hadirepülő-őrnagyként szolgált. 1928-ban a Casablanca-Dakar légi útvonalon a Cape Juby repülőtéren igazgatója. 1929-ben éjszaka repüli át az Andoktól Dél-Amerikában, azt Aeroposta Argentína Company főnökeként. Élményeit leírja könyvben, a műre a Francia Irónők Szövetsége figyel fel. Prix Fémina – díjjal jutalmazza. 1931. április 22-én rövid ismerkedés után házasságot köt a salvadorbeli Consuelo Suncín Sandoval Zecena művésznővel. Az asszony író és szobrok készítője. (A házastárs 1903-ban született és 1979-ben hunyt el.) Tonio életének lételete számtalan légibalesetről árulkodik. Az Air France alkalmazottjaként 1933. 12.31-én a Laté-283-as hidroplánnal az Azúr-part vizére, 1935.12.29-én a Szahara homokjába zuhan egy monoplánnal. Ő és társai –Léon Werth, André Prévot, s bizonyos Daurat, F-ANRY Simoun-Caudron-630-as sportgéppükkel az ún Japy csúcs (Párizs-Saigon légiútvonal, 98 óra 52 perc) megdöntésére indultak, ám a 280 km/órás sebességű légszármas masina benzin-olaj és víz tartálya megpedt, így motorja is felmondta a szolgálatot, röviddel Egyiptom elhagyása után. 1935 szilveszter éjszakáján életükért küzdenek a sivatagi homokvihárban. A repülés úttörőinek úgyszintén meg van a maguk keresztje. Nem kivétel Richárd Bach, Charles Lindberg, Jean Mermozs, a Szahara szélén hősi halált halt Le Brix sem. Tonio most Guillaumet pilóta megmentésével hozakodik elő társainak. – Ez az ember a Kordirellák havas hegygerincén zuhan le 4 évvel ezelőtt. Minden erőmet megfeszítve kutattam utána, mire rátaláltam. Egy Potese-29-es biplánnal vittem őt Buenos Airesbe. Felépült. Legyetek nyugodtak, most sem hagyjuk itt a fogunkat. A levegő meghódításának Ádámjai mellé rövidesen az Évák is felzárkóznak. Bátor nők jelentkeznek pilótaképzésre. Az 1937. esztendő egyik napján a magukkal már-már elégedett francia férfi-

repülőskökhöz eljut a hír: Marysa Bástié Hilsnek sikerült a Japy-csúcs megdöntése. A pilótanő (1898-1952) 92 óra 30 perc alatt Párizsból felszállva elérte a Mekong-deltát. (Rekordja még 1990 körül érvényes volt!) Tóniónál, ahogy láthattuk, a balesetekből való talpraállás volt a „rekordcsúcs”.

1938 február 16-án, 14 óra 55 perckor, a középamerikai Guatemala felett zuhan le, 14000 km-es légiút után. Újra életben marad, szerelőjével, André Prévot-val együtt.

„Az ember földje” angol kiadásában (Wind, Sand and Stars) az aviátor így ír: - A lelkesedés sebezhetetlenné teszi az embert, hatalmat ad neki az események fölött, és a kudarc, ha ilyen bizalommal viseljük el, már nem bukás, hanem tanulság, a jövő sikerének a záloga.

1938-39: Spanyol polgárháború. Egy barátjával papokat és szerzeteseket ment ki a lebombázott Madridból. Ezt a Le Soir-ba írt riportjai tanúsítják. Kitér a II. világháború. Az aviátor azok közé áll, akik súlyos szavakkal illetik az ember- és békegyilkos fegyverroport. „A háború betegség, mint a tifusz!” – szól az ő hitvallása.

1939.08.30. és 1940.06.20. között a francia légierő vezérkari főnöke hivatja magához.

- Mon Cher officier pilote de guerre! Számítson arra, hogy a legkockázatosabb légcsatákhoz fogom kivezélni!

1940.05.22. Légiharc a Somme folyónál, és Orlytól Arrasig. A náci stukák (más néven Messerschmitts-ek) az aviátor-író gépét kísérő 9 Dewoitine vadászrepülő fogják körül. Sorozatlövések dördülnek. Tonió gépének olajtartálya kilyukad, a pilóta megsebesül. Véresen repül vissza Orly-ba Dutertre hadnaggal. Pálmaággal ékesített hadikereszt kitüntetést kap, ám a szigorú haditörvényszék, látva sebesülését, elbocsájtja az Air France-tól. Tonió elkeseredik. „Tengerész szerettem volna lenni” – nyilatkozza a Le Progres c. lapnak az év őszén. Arras-i légikalandjáról beszél az „A hadirepülő” („Pilote de guerre”, „Flight to Arras”) című könyve.

Fittyet hányva sebeinek, kerít egy kétmotoros Cesna-t és Észak – Afrikába repül, az algíri basagánál sziesztázik. Felesége nem tartja vissza. Érzi, tudja, pilóta házastársa, megrendült lelki egyensúlyát utazásokkal állíthatja helyre.

Lisszabon, 1940.12.21. New York felé tart a Siboney nevű tengerjáróval, a hajó az év szilveszterén köt ki Manhattan-ben. Kabintársa Jean Renoir, filmrendező. A festő apa fia.

Los Angeles, 1941. november. New Yorkban találkozik Tyron Power filmszínész-pilótával és Annabella nevű feleségével. Az egyik new york-i kávéházban szuggesztív tekintetű, bajszos úriember lép az asztalához.

- Bonjour Monsieur Saint Ex! Maurice Maeterlinck vagyok. Olvastam a könyveit. Mondja: léghajózással nem foglalkozik?

Az író társ a fejét rázza: - Avval nem, már túl öreg vagyok hozzá. Különben meg a Led Zeppelin, 1937-es tragédiája után benzinmotoros, gázzal töltött léghajón én nem is utaznék. Ha tőlem függne, én csak motoros, kormányozható, nem merevváz, hidrogéngáz nélküli léghajót gyártanék. – mosolyog „Saint Ex” a „Kék Madár” írójára.

1941. december hatodika. A Pegazus brit tengeralattjáró zátonyra fut a Jón-tengernél. A szövetségesek nyugtalanok. Hol van a Légcsavar Lovagja, aki kihúzná őket a kelepceből? Tonio 1942-ben Montrealban és Quebeckben lakik, de Northportban is látják. 1943 tavaszán újra Algériában tartózkodik, az őt egyszerre vonzó és taszító Afrika-parton. – Nem tudom elfelejteni az éhezőket – írja levélben a feleségének – A gyarmatosítás pokoli dolog!

1943 és 1944 között Jaques Maritain katolikus írótól kap levelet. – Kedves Saint Ex! Helytelenül ítéltél a Le Pétaine és De Gaulle közti vitában” Saint Ex válasza: - Elismerem.

1944. július 30. délután. Tonio a főhadnagyát szólítja magához.

- Lieutenant René Gavoille! Segíts beöltözni a 30 kilós repolőzubonyomba(+)

- Pourkúoi? Hohogy? - kérdi bajtársa.

- Dwight Eisenhower USA tábornok közbenjárására ismét hadipilóta lehetek. S telegram jött a nevemre Ch. De Gaulle tisztársától: Adjon jelentést a Rhone-völgyében harcálláspontot felvett náci alakulatról, amely Junkers zuhanóbombázókkal van felszerelve!

René Gavoille elsápad. – C'est une dangereuse mission, mon cher ami! (Ez igen veszélyes küldetés, kedves barátom!)

1944. július 31. délelőtt 8 óra: Tonio a hadirepülőök főtisztje előtt tiszteleg: - Commandant(eur)! Bajtársaim sikerrel törtek át Clermont-Ferrand-nál. Én most felszállok a Lighting-Lockheed-P38-F5-N°.223-as, könnyű szörnyeteggel Cannes-tól nyugatra. 8 óra 45 perckor pilótatársai még látják, amint választékosan becézett repcsije fülkéjében ül, s a botkormány mögül feléjük integet. Pár perccel később eltűnik, többé már senki nem látja őt élve.

1944. november harmadika: Charles de Gaulle vezérőrnagy a maquisard-ok és a légiellenállók gyűlésén kijelenti: -"A Légcsavar Lovagja új hadikeresztet kap. Őrnagyból posztumusz ezredessé léptetem elő!"

Gironde megye, 1979. évben. Tonio édesanyja 7 éve, felesége (1903-1979) a tárgyévtől nincs az élők sorában. Egykori otthonukból előkerül egy ládikó, benne emlékirat. Az aviátor feleségével közösen írta. Címe jól olvasható: „Histoire du Rose”, A Rózsa története. Lapozzuk bele. Észre vesszük, hogy Consuelo asszony beszél férje gyengéiről, de kiemeli, hogy Tonio tudott szakítani pazarló életmódjával, leküzdötte spiritiszta – szabadkőműves beütéseit. Házasságuk végén (1944) a férfi ösztönös indíttatású, anonim keresztény, A „Kis Herceg” (Le Petit Prince) c, meseművét a new yorki Bevin House-ban írta meg. Az egykoron papírszalvétára rajzolt gyermekábrára címlapportré lett. Hol nyakában lobogó sállal, hol lábához simuló rókával a csillagok alatt. Saját bolygóval, ahonnan a Föld nagy sivatagába pottyant. „– Tessék itt a titkom. Jól csak a szívvel lát az ember. Ami igazán lényeges, az a szemnek láthatatlan. – Az teszi széppé a sivatagot, hogy valahol egy kutat rejt. – Felelős lettél azért, amit megszelídítettél. Ha netán arra visz az utatok, időzzetek el egy kicsit a csillagok alatt. Ha akkor egy gyerek lép hozzátok és nevet, és aranyhaja van, és nem felel, ha kérdezik, nyilván kitaláljátok, ki az. – Ne hagyjatok szomorkodni: írjátok meg nekem, hogy visszajött.”

A „Rózsa története” egy férfi és egy nő szerelme. A világ borús sivatagában is kinő a rózsza. Illatozva virít az égre néző családok otthonában. Az aviátor-író képes egy mondatba tömöríteni hitvallását – „A csillagok szépek, attól, hogy van rajtuk egy Láthatatlan Virág.”

A Teremtés szépségén, a lehetséges bolygóközi – csillagközi utazások izalmán, magunk kreálta büszkeségén átragyog, átvérzik, átéled a Megtestesülés, a Megváltás és a Feltámadás maradandó, mindeneket vonzó valósága. AD Astra – PRO REGNO DEI – SOLI DEO GLÓRIA – ISTEN LÉTÉHEZ, IRGALMÁHOZ, ORSZÁGÁHOZ igazodik a kozmosz óramutatója. A gonoszság birodalma – világok harca – atomkatasztrófa. A jóság és a szeretet országa – világok békejobbjá, az öröklét manifesztációja. A szeretet NEM TERJESZKEDIK (DAGANATKÉNT) A SZERETET ISTEN LÉTÉBE HÍV. A Rózsa kinyílik – a Kis Herceg él!

„ - Úgy várunk Rád Kis Herceg”, hiszen identitásod a BETLEHEMI GYERMEK.